

## DE WEGER

Eén keer per maand kreeg elke bewoner uit ons straatje bezoek van de Weger die langs kwam om de pacht te innen. Nog voordat deze man aan de deur stond, had iedereen de enveloppe met het benodigde bedrag al klaar liggen. Er werd hem nooit koffie aangeboden, in tegenstelling tot de postbode die zijn post voorlopig met één arm moest rondbrengen, maar gelukkig nog wel zijn bakkie troost kwam drinken.

De Weger was er ook de man niet naar om gezellig te keuvelen bij de mensen thuis. Hij was geen kletser, geen gezellige man, al zou hij dat nog zo graag hebben gewild. Een man met een masker in de vorm van een meekleurende bril die al te nieuwsgierige blikken weerde en waarmee hij tevens tersluiks de wereld inkeek. Hij onderhield zijn zakelijke contacten op een quasi, nonchalante manier door middel van oneliners, waarmee hij zijn maandelijkse en onwelkome bezoeken probeerde te relativiseren. Zijn opmerkingen waren ongekend flauw en gingen meestal over vrouwen. "Als ze niet op de bank zitten, dan zitten ze wel aan de sherry." Of: "Eén vrouw is geen vrouw, hahaha."

Zoals altijd was hij gekleed in zijn blauwe trainingspak. Het geïncasseerde geld stopte hij in een binnenzak die er door iemand was ingenaaid, aangezien het stiksel afweek van de rest van zijn lycra outfit. En altijd rende hij; van huis naar huis, van voordeur naar voordeur.

Ikzelf holde trouwens ook altijd. Kinderen horen immers te hollen. Een boodschap ontsproten aan mijn hersenen, die vervolgens werd vertaald als intuïtieve impuls, zorgde ervoor dat ik me zowat constant rennend door het leven bewoog. Maar de Weger leek te zijn blijven steken in deze kinderlijke behoefte. Een raar gezicht, maar tegelijkertijd ook zijn handelsmerk. Soms gaf hij me een knipoog voor hij weer vertrok. De overdreven mimiek in zijn gezicht verraadde de gekunstelde groet, hoewel hij er zelf waarschijnlijk wel stellig in geloofde. De meeste mensen vonden hem ook een vervelende vent. In tegenstelling tot mezelf, want ik zag vooral een eenzame man.

Ooit was ik hem tegengekomen toen ik vanaf school naar huis fietste. Vlak voor de wei. De opbollende binnenzak van zijn trainingsjack klutste mee op zijn vormeloze tred en zijn gehijg was vanaf een afstand van tientallen meters

te horen. Zijn aanwezigheid was luid en duidelijk en onafwendbaar. Zoals gewoonlijk moet hij hebben geknipoogd in het voorbijgaan. Nu alleen met be-  
duidend minder mimiek in zijn – zelfs dan nog – kleurloze gezicht. Hij was  
nog even te horen, maar zodra buiten gehoorafstand, was hij alleen nog te her-  
kennen aan zijn blauwe, glimmende pak. Toen ik hem nakeek, zag ik hoe een  
vorm van leegte hem vergezelde door de pure nikserigheid die hij uitstraalde.

Maar nu was hij dus bijna klaar met het innen van het geld in ons straatje. Samen  
met mijn broer zat ik op het muurtje van de burens toen hij knipogend voorbij rende.  
Zwijgend keken we hem na. Hij had ondertussen al bij iedereen aan de deur gestaan,  
alleen de nare vrouw diende nog te worden bezocht. Vooraan in de straat stond hij  
stil. Vroeger stond de man van het witte gespuis altijd al bij het hek te wachten met  
de enveloppe in zijn hand. Maar nu stond er dus helemaal niemand. De Weger  
stond voor het hek met de handen op de heupen. Het was duidelijk dat hij even niet  
wist wat te doen. Hij deed een paar stappen naar voren en keek, met zijn handen  
rond de spijlen van het hek geklemd, of er misschien iemand te zien was.

Hij zou daar nog lang kunnen blijven staan, wist ik. De nare vrouw deed geen  
concessies, aan niemand niet. Na een minuut of wat zag ik zijn blik naar boven  
gaan. Hij schatte de hoogte van het hek in, zo veel was duidelijk. Niet doen,  
dacht ik nog. Maar hij deed het toch. Niet bepaald behendig zochten zijn voe-  
ten steun in de holtes van het oude hek. Met moeite hees hij zijn zwaarge-  
bouwde lijf omhoog. Toen zijn voet het hoogst mogelijke punt had bereikt,  
probeerde hij met zijn andere voet, laverend tussen de vervaarlijk uitziende  
witte speerpunten, enige grip te krijgen.

Mijn broer en ik waren ondertussen in de richting van het schouwspel gelo-  
pen om deze clowneske vertoning van dichterbij te kunnen bekijken. Met de  
grootst mogelijke moeite wurmde hij zich ondertussen over het hek heen,  
waarna het de bedoeling was om zich langzaam aan de andere kant van het hek  
weer naar beneden te laten zakken. Maar, nog geen seconde later verloor hij de  
grip op het gladde metaal en tuimelde hij voorover.

Het had met een sisser af kunnen lopen. De ondergrond was weliswaar hard,  
maar ook weer niet zo hard. De pollen gras die er stonden hadden zijn val zeker  
kunnen breken waardoor de schade beperkt had kunnen blijven tot hoogstens  
een blauwe plek hier en daar. Maar, het mocht niet zo zijn. Omdat zijn broek  
aan één van de vlijmscherpe punten van het hek was blijven steken, hing hij  
daar plots met zijn hoofd naar beneden, zo'n vijftig centimeter boven de grond.  
Ja, het was een potsierlijk gezicht. De forse billen geheel ontbloot, evenals zijn  
geslacht dat hij nog net vliegensvlug met één hand wist te bedekken.

Hij hing daar, zichtbaar gedesoriënteerd en zoekend naar enig houvast. In paniek probeerde hij de tralies van het hek achter zich vast te grijpen, maar dat mislukte. Tot overmaat van ramp hoorde ik de ganzen gakken. Vaak zaten ze met dit koude weer nog in de oude schuur, maar de consternatie aan het hek moet hen wakker hebben geschud.

Sterke lange poten bewogen unaniem in kolonne in de richting van de arme man. Hun aanval was eendrachtig en hels. Een kluwen van witte uitzinnigheid stortte zich en masse op het slachtoffer. De Weger sloeg als een bezetene van zich af, wat overigens totaal geen enkel effect sorteerde. Hij werd letterlijk bedolven onder deze meest luidruchtige en krankzinnige bende ooit. Gelukkig verscheen opeens de nare vrouw vanachter het huis.

Het grijze haar hing in nog langere slierten dan de laatste keer dat ik haar had gezien, rond haar rode hoofd. In haar hand droeg ze een grote, ijzeren schaar. Met verrassend snelle pas liep ze op de Weger af. Ze schreeuwde naar de ganzen die fladderend en chaotisch opstoven. Met schoppende bewegingen verjaagde ze de witte boevenbende. Hun luide, samenzweerderige aftocht moet in de hele straat te horen zijn geweest. De Weger hing ondertussen met het hoofd half op de grond. Zijn bril troosteloos naast hem gelegen, tussen de natte pollen gras en de ganzenpoep in.

Zonder blikken of blozen knipte de nare vrouw met grote halen de broek verder in, waardoor de arme man verder naar beneden kon zakken en zodoende weer voet aan de grond kreeg. Zijn broek was aan flarden. Evenals zijn imago.

Met de handen voor zijn gezicht geslagen – uit schaamte of van de pijn, of beide – stond hij daar, aan de verkeerde kant van het hek, bewegingloos. Mijn broer en ik stonden nog steeds op zekere afstand van het dramatische tafereel verwijderd. De nare vrouw ging weer naar binnen, zonder nog één enkel woord te hebben uitgewisseld. In de verte hoorden we de ganzen gakken, verenigd in een roes van adrenaline.

Bijna meteen kwam de nare vrouw weer terug naar buiten, nu met een witte enveloppe in haar hand. Ze overhandigde de Weger de enveloppe die hij, zeker in het licht van deze bizarre gebeurtenis, meteen in een soort van onbewust automatisme in zijn binnenzak stopte. Met een gigantische zwarte sleutel draaide ze het slot van het hek, waarna deze absurd makkelijk openzwaaide. Zijn broek, of wat er van over was, had hij inmiddels zo goed en zo kwaad als maar kon, weer opgetrokken. Ik zag hoe hij zijn bril vantussen het natte gras en de uitwerpselen van de ganzen opraapte. Waarna hij wankelend door het hek liep, terug de goede kant op.